

ΕΤΟΣ 68ον

7 Ιουνίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 23 (3497)

ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ

«Εγώ είμι τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 8,12), διδάσκει ὁ Χριστός. Τό ἐρώτημα εἶναι πῶς κατανοοῦμε τί εἶναι αὐτό τό Φῶς καί πῶς τό ζοῦμε; Ἡ Ἐκκλησία δίνει τήν ἀπάντησή της μέσα ἀπό τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ κάθοδος τοῦ τρίτου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς «ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν», ἀλλά καί ὡς ἦχος δυνατοῦ ἀνέμου, ἀλλάζει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο βλέπουμε καί κατανοοῦμε τόν κόσμο. Ἐνῶ ξεκινοῦμε ἀπό τίς αἰσθήσεις μας, πού εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, νά προσεγγίζουμε τή ζωή, τούς ἀνθρώπους, τήν κτίση, τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐπενεργεῖ ἐντός μας καί μᾶς κάνει νά βλέπουμε καί νά προσεγγίζουμε τόν κόσμο πνευματικά, δηλαδή μέσα ἀπό τήν καρδιά μας. Καί τότε ρέουν ἀπό μέσα μας ποτάμια ὕδατος, τό ὁποῖο δίνει ζωή (Ἰωάν. 7, 38-39).

Τό ζωοποιό τρίπτυχο

Φῶς, ὕδωρ καί πνεῦμα. Μέσα ἀπό αὐτόν τόν συνδυασμό ἀποκτοῦμε τόν ἀληθινό προορισμό μας, βιώνουμε δηλαδή τό «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ». «Φῶς» σημαίνει ὁ Χριστός νά εἶναι τό ὑπόδειγμα τῆς ζωῆς μας. Ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐλευθερία τοῦ Θεανθρωπίνου Προσώπου νά γίνεται ἡ στάση ζωῆς καί τό βίωμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου πού ὁδηγεῖται στόν Θεό. «Ἐγῶ» σημαίνει ὁ φωτισμένος ἄνθρωπος νά ἔχει ξεδιψάσει ὅλες τίς ἀγωνίες του, ὅλα τά ἐρωτήματά του καί νά μεταδίδει πίστη πρός τόν Θεό καί στούς ἄλλους, ἰδίως στούς σταυρούς καί τίς δοκιμασίες. «Πνεῦμα» σημαίνει τή μεταμόρφωση καί τόν ἀγιασμό τῆς ὑπαρξης. Νά γνωρίζουμε ὅτι κλειδί γιά τήν εὐτυχία στή ζωῆ μας δέν εἶναι ἡ ἱκανοποίηση κάθε ἐπιθυμίας μας, ἡ ἀναγνώριση ἀπό τούς ἄλλους, ὁ προσανατολισμός στό παρόν, ἀλλά ἡ μεταμόρφωση τῆς πνευματικότητας, τό νά κατοικεῖ ὁ Θεός στήν ὑπαρξη, τό νά σκεφτόμαστε τόν Θεό, τό νά ζη-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ζ' 37-52, η' 12)

«Εγώ ειμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου»

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς, εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραζε λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρέουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. Ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ Γραφή εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ, καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρatoi εἰσι. Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἰς ὧν ἐξ αὐτῶν· Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε, ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε, λέγων· Ἐγώ ειμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἐξεῖ τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

τοῦμε καὶ νὰ προσδοκοῦμε τὴν κοινωνία μ' αὐτόν, τὸ νὰ εἶναι στὴν καρδιά μας ἐγκατεστημένη ἡ πίστις ὅτι «ἀξίζει νὰ ζεῖ κανεὶς ὅταν εἶναι κοντὰ στὸν Θεό».

Ἄς ἀρνησῶμεν τὸν κόσμον

Ὁ κόσμος σήμερα ἀρνεῖται αὐτὸ τὸ τρίπτυχο. Ἄντι γιὰ τὸ φῶς τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἐπιλέξει τὴν πεφωτισμένη σκέψη τῆς γνώσης καὶ τῆς θεοποιημένης ἐπιστήμης, τῆς ἐπιθυμίας γιὰ ἔλεγχον τῆς ζωῆς μὲ κριτήριον τὸ «ἐγὼ τὰ ξέρω ὅλα». Ἄντι γιὰ τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως ἔχει ἐπιλέξει τὸ καταλάγιασμα τῶν ὑπαρξιακῶν προβληματισμῶν καὶ τὴν πλήρη ἐνασχόληση μὲ τὰ βιοτικά. Ἐχοντας θεοποιήσει τὴν οἰκονομία, κατὰ τὸ δόγμα «ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὅ,τι καταναλῶναι», δέν μπορεῖ νὰ δώσει ἀληθινὴν χαρὰ οὔτε στὸν ἑαυτό του οὔτε στὸν πλησίον του, ἐγκλωβισμένος στὰ δικά του. Καὶ κρίνει τὸν κόσμο ὅχι μὲ κριτήριον τί χωρίζει τὸν ἄνθρω-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τὴν μεγάλην τῆς ἑορτῆς ἐστάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐφώνησε δυνατά, «Εἰάν, κανεῖς διψᾷ, ἅς ἔλθῃ σ' ἐμέ καὶ ἅς πιῇ. Ἐκεῖνος πού πιστεύει σ' ἐμέ, καθώς εἶπε ἡ γραφή, «Θά τρέξουν ἀπὸ τὴν κοιλία του ποταμοὶ νεροῦ ζωντανοῦ». Αὐτό τό εἶπε διὰ τό Πνεῦμα, τό ὁποῖον δά ἔπαιρναν ἐκεῖνοι πού δά ἐπίστευαν σ' αὐτόν διότι δέν εἶχε δοθῆ ἀκόμη Πνεῦμα Ἅγιον, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δέν εἶχε ἀκόμη δοξασθῆ. Πολλοὶ ἀπὸ τό πλῆθος, ὅταν ἄκουσαν αὐτά, ἔλεγαν, «Αὐτός εἶναι πραγματικά ὁ Προφήτης», ἄλλοι ἔλεγαν, «Αὐτός εἶναι ὁ Χριστός», ἄλλοι ἔλεγαν, «Μήπως ὁ Χριστός ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; Δέν εἶπε ἡ γραφή ὅτι ὁ Χριστός ἔρχεται ἀπὸ τό σπέρμα τοῦ Δαυῖδ καὶ ἀπὸ τὴν κωμόπολιν Βηθλεέμ ὅπου ἦτο ὁ Δαυῖδ;». Ἔγινε λοιπόν διχασμός γι' αὐτόν μεταξύ τοῦ πλῆθους. Μερικοὶ ἤθελαν νά τόν πιάσουν ἀλλά κανεῖς δέν ἔβαλε χερί ἐπάνω του. Τότε ἐπέστρεψαν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶπαν, «Γιατί δέν τόν ἐφέρατε;». Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται, «Κανεῖς ἄνθρωπος δέν ἐμίλησε ποτέ ὅπως μιλεῖ αὐτός ὁ ἄνθρωπος». Οἱ Φαρισαῖοι τοὺς ἀπεκρίθησαν, «Μήπως καὶ σεῖς ἔχετε πλανηθῆ; Ἐπίστεψε σ' αὐτόν κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἢ τοὺς Φαρισαίους; Ὅσον γι' αὐτόν τόν ὄχλον, πού δέν ξέρει τόν νόμον, εἶναι καταραμένος». Λέγει εἰς αὐτούς ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει εἰς αὐτόν τὴν νύχτα καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο ἕνας ἀπὸ αὐτούς, «Καταδικάζει ἄνθρωπον ὁ νόμος μας, ἐάν δέν τόν ἀκούσῃ προηγουμένως καὶ μάθῃ τί ἔκανε;». Ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτόν. «Μήπως καὶ σύ εἶσαι ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; Ἐρευνήσε καὶ δά ἰδῆς, ὅτι δέν ἔχει ἔλθει προφήτης ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν». Πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐμίλησε καὶ εἶπε, «Εγὼ εἶμαι τό φῶς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνος πού μέ ἀκολουθεῖ δέν θά περπατήσῃ εἰς τό σκοτάδι ἀλλά δά ἔχη τό φῶς τῆς ζωῆς».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Αντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιθιάτου, Γερ. Κοιθάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

πο ἀπὸ τόν Θεό, ἀλλά πῶς θά μπορέσει νά χρησιμοποιήσῃ καὶ τοὺς συνανθρώπους του καὶ τὰ ὑλικά πράγματα γιὰ τὴ δική του καλοπέραση καὶ αὐτάρκεια. Ἀντὶ γιὰ τό πνεῦμα ἔχει ἐπιλέξει τό πρόσκαιρο, μέ τὴ βεβαιότητα ἢ τόν φόβο ὅτι δέν ὑπάρχει αἰωνιότητα καί, ἐπομένως, «πρέπει νά ζῆσῃ τὴ μία ζωὴ πού τοῦ ἔχει δοθεῖ».

Ἡ ἄρνηση τοῦ τριπύχου αὐτοῦ ὑποδηλώνει, στήν καλύτερη περίπτωση, τὴν παραμόρφωση τῶν πνευματικῶν δωρεῶν πού ἔχει λάβει ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς δημιουργίας τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ στήν οὐσία τὴν ἀπουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τόν πολιτισμό τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς στόν ὁποῖο ἀνήκουμε καὶ τόν ὁποῖο θαυμάζουμε καὶ πού τοῦ δίνουμε τά πάντα, ἀκόμη καὶ τὴν ἐλευθερία μας, προκειμένου νά παραμείνουμε ἐντός του, ἀποτελεῖ μέ τόν ἐγκλωβισμό τῶν λαῶν στόν Μαμωνᾶ τὴν ἀπόδειξη ἑνὸς προσανατολισμοῦ πού ἔχει ἐκδιώξει

7 Ἰουνίου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ἱερομάρτυρος Θεοδοῦτου τοῦ ἐν Ἀγκύρᾳ· Ζηναΐδος μάρτυρος, Σεβαστιανῆς ὁσίας,
Παναγῆ ἱερέως (τοῦ Μπασιά, 1883).

Ἦχος: -- Ἐωθινόν: -- Απόστολος: Πράξ. β΄ 1-11, – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52 ἡ΄ 12.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 14 Ἰουνίου, τῶν Ἁγίων Πάντων.

Απόστολος: Ἐβρ. ια΄ 33 - ιβ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30.

οὐσιαστικά τόν Τριαδικό Θεό ἀπό τήν ἀνθρώπινη καθημερινότητα. Ἔργασία, ἐκμετάλλευση, χρήμα, φιληδονία, εἰκόνα, πληροφορία, ἔξαγορά τῶν ἀγαθῶν καί τῶν συνειδήσεων, ὑποδούλωση τῶν πολλῶν χάριν τῶν λίγων καί ἰσχυρῶν καί ταυτόχρονα, ἀδιέξοδο ἐναλλακτικῆς λύσης ἀποτελοῦν τά σημεῖα ἐκεῖνα μιάς ἐκκοσμικεύσης, ἀπό τήν ὁποία δέν φαίνεται νά ὑπάρχει ἔξοδος.

Ἡ ἐλευθερία ξεκινᾷ ἐντός μας

Δέν ὑπάρχουν εὐκόλες λύσεις. Μποροῦμε ὅμως νά ξεκινήσουμε ἀπό τόν ἑαυτό μας καί τούς δικούς μας ἀνθρώπους. Νά υἱοθετήσουμε, ἂν θέλουμε νά εἴμαστε στήν πράξη χριστιανοί, τό τρίπτυχο «φῶς, ὕδωρ, πνεῦμα». Περισσότερο φῶς Χριστοῦ στή ζωή μας, μέ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ εὐαγγελίου, μέ ἐλπίδα στόν Θεάνθρωπο, μέ προσευχή σ' αὐτόν· περισσότερο ὕδωρ πίστεως, πού μᾶς κάνει νά ξεδιψοῦμε καί μοίρασμα τῆς χαρᾶς πού αὐτό φέρει στους ἀδελφούς μας· περισσότερο πνεῦμα, μέ ἄσκηση, ἐγκράτεια καί ἀγάπη. Καί τότε ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θά συμπληρώσει τά ἐλλείποντα καί θά θεραπεύσει τά ἀσθενῆ μας. Ἀπό τίς αἰσθήσεις θά πορευτοῦμε πρὸς τήν καρδιά. Καί ἡ ἐλπίδα μας καί τό νόημά μας θά γίνουν ἀφορμή νά φωτιστοῦν καί ἄλλοι. Ἡ ἐλευθερία, ἄλλωστε, ξεκινᾷ πρῶτα ἀπό τό ἐντός τῆς ὑπαρξης. Ἡ παραμονή στήν ὑποδούλωση, ὅπως τήν ἐννοεῖ καί τή βιώνει ὁ ἐκκοσμικευμένος πολιτισμός μας, θά ἔχει σπάσει τότε. Καί αὐτή θά εἶναι ἡ πρώτη νίκη. Ἰσως δέν χρειάζεται ἄλλη.

π. Θ.Μ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
